

אֵלָא אַם כֵּן יֵשׁ עֲמוּ נֹסְרִים.

2/3

× אֵין נוֹשְׂאִין נְשִׁים בְּמוֹעֵד,
לֹא בְּתוֹלוֹת וְלֹא אֲלֻמְנוֹת; וְלֹא מִבְּמִין;
מִפְּנֵי שְׁשֻׁמְחָה הִיא לוֹ.
אֲבָל מַחְזִיר הוּא אֶת גְּרוּשְׁתּוֹ.

2/3 מְשַׁקֵּין בֵּית הַשְּׁלַחִין בְּמוֹעֵד וּבִשְׁבִיעִית,
בֵּין מִמַּעַן שְׂיִצָּא בְּתַחֲלָה בֵּין מִמַּעַן שְׁלֹא יֵצֵא תַּחֲלָה.
אֲבָל אֵין מְשַׁקֵּין לֹא מִמִּי הַגְּשָׁמִים וְלֹא מִמִּי הַקִּילוֹן.
וְאֵין עוֹשִׂין עוֹגְיוֹת לְגַפְנִים.

וְעוֹשָׂה אִשָּׁה תְּכַשִּׁיטָהּ בְּמוֹעֵד.
§ 404 אֹמֵר:
לֹא תְּסוּד, מִפְּנֵי שְׁנוּוֹל הוּא לָהּ.

... § 403 אֹמֵר:
אֵין עוֹשִׂין אֶת הָאֵמָה בְּתַחֲלָה בְּמוֹעֵד וּבִשְׁבִיעִית.
§ 404 אֹמֵרִים:

° הַהֲדוּט תּוֹפֵר כְּדַרְכוֹ, וְהָאֵמֶן מְכַלִּיב.

עוֹשִׂין אֶת הָאֵמָה בְּתַחֲלָה בִּשְׁבִיעִית,
וּמְתַקְּנִין אֶת הַמְּקַלְקָלוֹת בְּמוֹעֵד.

וּמְסַרְגִּין אֶת הַמְּטוֹת;
§ 405 אֹמֵר: אֵף מִמְּתַחִין.

וּמְתַקְּנִין אֶת קַלְקוּלֵי הַמַּיִם שֶׁבְּרִשׁוֹת הַרְבִּים,
וְחוֹטְטִין אוֹתָן.

• מַעֲמִידִין תַּנּוּר וְכִירִים וְרַחִים בְּמוֹעֵד.

וּמְתַקְּנִין אֶת הַדְּרָכִים וְאֶת הַרְחוּבוֹת וְאֶת מַקּוּוֹת הַמַּיִם,
וְעוֹשִׂין כָּל צְרָכֵי הַרְבִּים, וּמְצִינִין אֶת הַקְּבָרוֹת,
וְיוֹצִיִין אֵף עַל הַכְּלָאִים.

§ 406 אֹמֵר:
אֵין מְכַבְּשִׂין אֶת הַרַחִים בְּתַחֲלָה.

- § 407 אֹמֵר:
מוֹשְׁכִים אֶת הַמַּיִם מֵאֵילָן לְאֵילָן,
וּבִלְבַד שְׁלֹא יִשְׁקָה אֶת כָּל הַשְּׂדֵה;

÷ עוֹשִׂין מַעֲקָה לַגַּג וְלַמְּרַפֶּסֶת מַעֲשֵׂה הַדְּיוֹט,
אֲבָל לֹא מַעֲשֵׂה אֵמֶן.

זְרָעִים שְׁלֹא שָׂתוּ לִפְנֵי הַמוֹעֵד - לֹא יִשְׁקֶם בְּמוֹעֵד;
וְחֻכְמִים מִתִּירִין בְּזָה וּבְזָה.

שְׁפִין אֶת הַסְּדָקִין וּמַעֲגִילִין אוֹתָן בְּמַעֲגִילָה בֵּינָה וּבִרְגֵל,
אֲבָל לֹא בְּמַחְלָצִים.

§ צִדִּין אֶת הָאִישׁוֹת וְאֶת הַעֲבָרִים
מִשְׂדֵּה הָאֵילָן וּמִשְׂדֵּה הַלֶּבֶן,
שְׁלֹא כְּדַרְכוֹ, בְּמוֹעֵד וּבִשְׁבִיעִית.
§ 408 אֹמֵרִים:

הַצִּיר וְהַצְּנוּר וְהַקּוֹרָה וְהַמְּנַעוּל וְהַמְּפַתַּח שֶׁנִּשְׁבְּרוּ -
מְתַקְּנִין בְּמוֹעֵד,
וּבִלְבַד שְׁלֹא יִכּוֹן מִלֵּאכְתּוֹ בְּמוֹעֵד.

מִשְׂדֵּה הָאֵילָן - כְּדַרְכוֹ, וּמִשְׂדֵּה הַלֶּבֶן - שְׁלֹא כְּדַרְכוֹ.

וְכָל כְּבִשִׂין שֶׁהוּא יָכוֹל לֶאֱכֹל מֵהֵן בְּמוֹעֵד -
כּוֹבֵשֵׁן.

וּמְקַרִּין אֶת הַפְּרָצָה בְּמוֹעֵד;
וּבִשְׁבִיעִית בּוֹנֵה כְּדַרְכוֹ.

...

§ 409 אֹמֵר:

רוֹאִין אֶת הַנִּגְעִים בְּתַחֲלָה לְהַקֵּל, אֲבָל לֹא לְהַחְמִיר.
§ 410 אֹמֵרִים: לֹא לְהַקֵּל וְלֹא לְהַחְמִיר.

2/3 מִי שֶׁהִפִּךְ אֶת זִיתָיו,
וְאַרְעוֹ אֲבָל אוֹ אֲנָס אוֹ שֶׁהִטְעוּהוּ פּוֹעֲלִים -
טוֹעֵן קוֹרָה רֵאשׁוּנָה וּמִנִּיחָה לְאַחַר הַמוֹעֵד;
דְּבָרֵי § 411 אֹמֵר:
§ 412 אֹמֵר:
זוֹלָף וְגוֹמֵר וְגַף כְּדַרְכוֹ.

וְעוֹד אָמַר § 413:
מְלַקֵּט אָדָם עֲצָמוֹת אָבִיו וְאִמּוֹ, מִפְּנֵי שְׁשֻׁמְחָה הִיא לוֹ.
§ 414 אֹמֵר: אֲבָל הוּא לוֹ.
לֹא יַעֲוֹרֵר אָדָם עַל מֵתוֹ וְלֹא יִסְפִּידְנוּ,
קֵדָם לְרַגְלֵי שְׁלֹשִׁים יוֹם.

... וְכֵן מִי שֶׁהִיָּה יֵינוּ בְּתוֹךְ הַבּוֹר,
וְאַרְעוֹ אֲבָל אוֹ אֲנָס אוֹ שֶׁהִטְעוּהוּ פּוֹעֲלִים -
זוֹלָף וְגוֹמֵר וְגַף כְּדַרְכוֹ;
דְּבָרֵי § 415 אֹמֵר:
§ 416 אֹמֵר:
עוֹשָׂה לוֹ לְמוֹדִים, בְּשִׁבִיל שְׁלֹא יַחְמִיץ.

§ אֵין חוֹפְרִין כּוֹכִין וְקְבָרוֹת בְּמוֹעֵד,
אֲבָל מַחְנִכִים אֶת הַכּוֹכִין בְּמוֹעֵד.

וְעוֹשִׂין נְבִרְכַת בְּמוֹעֵד;

וְאֵרוֹן עִם הַמֵּת בְּחֻצָּה.
§ 417 אֹסֵר,

- מכניס אדם פרותיו מפני הגנבים, ושולה פשתנו מן המשרה, בשביל שלא תאבד, ובלבד שלא יכון את מלאכתו במועד. וכלן אם כונו מלאכתן במועד - יאבדו.

£ אין לוקחין בתים, עבדים ובהמה, אלא לצרך המועד, או לצרך המוכר, שאין לו מה יאכל.

אין מפנין מבית לבית, אבל מפנה הוא לחצרו.

אין מביאין כלים מבית האמן; אם חושש להם - מפנן לחצר אחרת.

ה מחפין את הקציעות בקש. § אומר: אף מעבין.

מוכרי פרות, כסות וכלים - מוכרים בצנעה לצרך המועד.

הצדין והדשושות והגרוסות - עושין בצנעה לצרך המועד. § אומר: הם החמירו על עצמן.

ואלו מגלחין במועד:

הבא ממדינת הים, ומבית השביה, והיוצא מבית האסורין, והמנדה שהתירו לו חכמים; וכן מי שנשאל לחכם והתר, והנזיר, והמצרע העולה מטמאתו לטהרתו.

ואלו מכבסין במועד:

הבא ממדינת הים, ומבית השביה, והיוצא מבית האסורים, והמנדה שהתירו לו חכמים; וכן מי שנשאל לחכם והתר; מטפחות הידים ומטפחות הספרים ומטפחות הספג; הזבין והזבות והנדות והילדות, וכל העולין מטמאה לטהרה - הרי אלו מתרין; ושאר כל אדם אסורין.

- ואלו כותבין במועד:

קדושי נשים, גטין ושוברין, דיתיקי, מתנה ופרוזבולין, אגרות שום ואגרות מזון, שטרי חליצה ומאונים ושטרי ברורין, וגזרות בית דין ואגרות של רשות.

£ אין כותבין שטרי חוב במועד, ואם אינו מאמינו או שאין לו מה יאכל - הרי זה יכתב.

אין כותבין ספרים, תפלין ומזוזות במועד, ואין מגיהין אות אחת, אפלו בספר העזרה.

§ אומר:

כותב אדם תפלין ומזוזות לעצמו, וטווה על ירכו תכלת לציציתו.

ה הקובר את מתו של ששה ימים קדם לרגל - בטלה הימנו גזרת שבועה; שמונה - בטלה הימנו גזרת של שים; מפני שאמרו: שבת עולה ואינה מפסקת; רגלים מפסיקין ואינן עולין.

§ אומר:

משחרב בית המקדש - עצרת כשבת.

§ אומר:

ראש השנה ויום הכפורים כרגלים.

§ אומר:

לא כדברי זה ולא כדברי זה,

אלא עצרת כרגלים,

ראש השנה ויום הכפורים כשבת.

× אין קורעין, ולא חולצין, ואין מברין,

אלא קרוביו של מת;

ואין מברין אלא על מטה זקופה.

אין מוליכין לבית האבל,

לא בטבלא ולא באסקוטלא ולא בקנון, אלא בסלים.

ואין אומרים ברכת אבלים במועד,

אבל עומדין בשורה ומנחמין ופותרין את הרבים.

○ אין מניחין את המטה ברחוב,

שלא להרגיל את ההספד;

ולא של נשים, מפני הכבוד.

נשים במועד מענות, אבל לא מטפחות.

§ אומר:

הסמוכות למטה מטפחות.

• בראשי חדשים, בחנכה ובפורים -

מענות ומטפחות;

בזה ובזה - לא מקוננות.

נקבר המת - לא מענות ולא מטפחות.

איזהו ענוי?

שכלן עונות כאחת;

קינה?

שאחת מדברת וכלן עונות אחריה,

שנאמר (ירמיה ט, יט)

"ולמדנה בנתיכם נהי, ואשה רעותה קינה".

אבל לעתיד לבא הוא אומר (ישעיה כה, ח)

"בלע המות לנצח,

ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל-פנים" וגו'.